

Prolog - pg. 9

Sunt perfect conștient de faptul că paginile care urmează sunt total rupte de lumea actuală... Atunci de ce să le mai fi scris? mă veți întreba.

Pentru că sper că ele, în ciuda a toate, vor hrăni reflecția și maturizarea celor pentru care noțiunea de Trezire reprezintă o chestiune fundamentală în orice viață care își merită acest nume.

Pentru că am credința în faptul că ele vor putea hrăni rezervorul energetic – egregorul – tăcut, dar cât se poate de real, al unei renașteri a spiritului christic. Și insist aici asupra cuvântului „christic” în sensul universal al termenului, fără a fi vorba – ca în toate lucrările mele – de aderarea la vreo structură. E bine să subliniem întotdeauna acest lucru.

Sunt conștient, de asemenea, de faptul că anumite informații referitoare la unii „actori” din această lucrare nu coincid cu cele relatate în alte scrieri. Ce pot să fac? Fiecare cititor are propria libertate să judece cum dorește și să se încreadă în sensibilitatea personală...

E nevoie, deci, de o minte eliberată de toate pentru a aborda mărturia trăită pe care o reprezintă acest text. O minte liberă și o inimă larg deschisă, gata să accepte suflul de iubire nelimitat care a călăuzit, acum două mii de ani, o femeie ieșită din comun: Maria sau, mai exact, Meryem, mama celui ce l-a încarnat pe Christos.

Se subînțelege, astfel, că această lucrare se situează în continuarea celor două volume ale cărții *Viața secretă a lui Jeshua și a Apocalipsei lui Ioan*. La fel ca acestea, ea este scrisă, inevitabil, prin prisma unui „eu”, adică prin ochii și sufletul personajului central, în acest caz Meryem.

Un exercițiu extrem de dificil care necesită un acces constant și fără greș la Registrele akashice, precum și o muncă de scriere precisă, fidelă, imensă, care s-a întins pe mai mult de un an și jumătate.

O provocare în plus pentru conștiința scriitorului care sunt și o încercare pentru personalitatea sa cotidiană ale cărui repere au fost adesea zdruncinate.

Cei și cele care mă citesc deja vor înțelege fără dificultate că nu e ușor să fii martorul intim al vieții unui mare suflet, descoperindu-l prin propriii ochi, prin gândurile, prin universul emoțional, afectiv și, bineînțeles, spiritual... Cu atât mai mult când te apropii de comori care nu au mai fost niciodată revelate până acum, cel puțin după cunoștințele mele.

Așa cum am mărturisit și pentru cele două volume consacrate lui Jeshua, la final nu am mai fost același, în sensul bun al cuvântului. Sper că va fi la fel și pentru voi, cei care țineți în mâini cartea *Sub voalul lui Meryem*. Căci, fără îndoială, trebuie să acceptați să vă lăsați răscoliți de această poveste, care se vrea un imn al Sublimării.

Între cer și pământ - pg. 20

Nu spuneam nimic, dar în mine nu era loc de acceptare a unei astfel de realități. Cum putea Yoachim să-și bazeze prosperitatea pe sângele vărsat și să rămână la fel de respectat și preot al unui templu despre care pretindea că este mai apropiat de Cel Etern decât celălalt, cel mare. Vedeam aici un mister, o contradicție care mă nedumirea.

Întrebată, Hannah evita răspunsul... „*O să vezi într-o zi, Meryem, va veni momentul...*”

Mi-am continuat totuși lungile drumuri cu Yoachim. Vastitateacerului deasupra munților mă făcea să uit și întrerupea cursul revoltelor ce se nășteau în mine. Fără îndoială, era mai bine așa. E întotdeauna prea devreme într-o viață să descoperi fisurile conștiinței umane, greutatea pretextelor și, în final, cruzimea banalizată în spatele unei logici înșelătoare.

Pe acoperișul nostru în terasă, ghemuită în colțul meu preferat, cred că am ales să-mi spun că Cel Fără de Nume avea propriile sale motive pentru ca Viața pe care o crease să sehrănească cu o infinitate de mici morți, ca tot atâtea trepte de parcurs. Nu erau exact acești termeni în care mi-o spuneam, bineînțeles, dar acesta era sensul lor pe care învățam să-l deslușesc. Astfel, dacă cu ocazia diverselor sărbători, Hannah hotăra să se ducă în curtea Marelui Templu rezervat femeilor, nu ceream niciodată să o însoțesc.

— Va trebui totuși să crești într-o zi, mi-a atras ea atenția. Știi prea bine că ai fost consacrată Celui Etern.

Nu, nu știam. Cel puțin, nu în felul acesta. Nici ea, nici Yoachim nu mi-o spusese. Ceea ce știam însă, era că El respira în pieptul meu și de aceea mă consacrasem eu însămi Lui.

— De ce mi-o spui acum, mamă?

— Pentru că se apropie momentul. Tocmai ai împlinit șase ani, așa că tatăl tău te va duce la templu să te pregătești.

— Îmi amintesc că v-ați certat destul de mult, am zis eu, cași când nu aș fi auzit nimic din ceea ce-mi spusese. Știu toate acestea pentru că vă priveam cu proprii mei ochi, de sus. Atunci tata a plecat în deșert plângând și plângeai și tu.

Porumbiță pg. 36

Pământul, matricea noastră absolută... Cu infinitatea sa de parcele de nisip sau de argilă mai mult sau mai puțin grase, mai mult sau mai puțin uscate sau granulate, el era după imaginea a ceea ce suntem noi toți. Da... o infinitate de parcele disparate care rezumau vestigiile a tot ce prinsese viață și apoi se stinsese la suprafața lumii noastre... resturi insignifiante și fundamentale în același timp.

Pământul... mânuirea sa era delicată. Nu trebuia să stingă flacăra prin greutatea sa, așa cum atâția oameni o fac în propriilor existență, din ignoranță sau aviditate. Astfel, m-am străduit să-l prezint Focului treptat, apoi să-i ofer încet, într-o mișcare circulară pe marginea vasului. În

această primărugăciune și prin efectuarea acestui gest trebuia să văd în elumanitatea în drumul său spre purificare, până la calcinare dacă era nevoie.

În această zi, cea a primei uniuni pe care o celebrăm, am plâns. Sacrificând puțin Pământ pe altarul Focului, aveam convingerea că astfel însoțeam umanitatea acestei lumi la fiecare întâlnire a sa cu încercările sale prezente sau viitoare.

Odată încheiat ritualul, am pus puțină rășină frumos mirositoare, în special mir, pe Pământul ce ardea ca într-o fermentație.

„E pentru a genera germeni de liniștire în Invizibil”, mi-a zis Yussaf. „O să vezi... Spre deosebire de ce spun unii, durerea nu te face să crești, ci ia totul. E o devoratoare...”

Emanatii - pg. 107

El vrea să vindece ceea ce suferă și adesea suferim de ceea ce ascundem. E cât se poate de adevărat. Aceasta este raritate care face să fie un Trimis, nu credeți? De aceea nici voi și nici eu nu suntem El...

Cum răspunsul se lăsa așteptat și stânjeneala se citea în ochii lor, lubitul meu a continuat...

— *Trimisul ne-a spus că există o grotă nu departe de aiciși că acolo dorește să dea îngrijiri pentru a vindeca mai binerănilor. Cât despre mine, mi-am luat inima în dinți și am adăugat că voia să audă acolo cântecul pământului pentru că, pentru el, o grotă era asemănătoare corpului unei mame.*

— *Grota din Tamar? De unde o știe?*

— *Nu o știe, dar vrea să meargă acolo. Acolo trebuie să întâlnească sufletele prin intermediul corpurilor. Rezistențele Comunității Terapeuților nu au mers mai departe. Nu era ușor, ne-am dat seama, dar Av-Shtara își pusese deja pecetea pe sat și puneă la încercare umilința și rigiditățile locuitorilor. Astfel, fiul nostru a petrecut luni la rând mergând sub pământ pentru a găsi acolo memoria deplină a artei care ușura corpul și sufletele. Își asculta instructorii din respect, dar prin mâinile și fruntea sa îi învăța la rândul lui și sfârșea prin a atrage bolnavii din cătunele învecinate.*

În sfârșit, într-o dimineață, acest ritual devenit cotidian s-a întrerupt. Tocmai ne terminam o farfurie de ovăz udat cu ulei și condimente când Yussaf s-a întors spre tatăl său. Trebuia să îi vorbească și să știe fiecare... I-am luat de îndată mâna căci simțeam că tocmai intrase în spațiul său dintre universuri.

— *Tată... Yussaf, a fost un timp în care am avut un alt tată în această lume, dar care erai tot tu. Erai atunci un rege al deșertului, îmi amintesc... Dar tu?*

Soțul meu a devenit palid.

— *Da, tată, e adevărat... Dar tu... tu ai uitat? Te numeai David, cel Preaiubit... și nu-i iubeai deloc pe Nefilimi.*

Servitorii Celui Preaînalt - pg. 131

Mă găseam într-un deșert de nisip alb și, drept în fața mea, trei ființe în robe lungi albastre păreau că mă așteaptă. Doi bărbați și o femeie... Îmi amintesc că nici măcar nu am fost surprinsă. Totul era, evident, atât de normal... încât ne-am salutat reciproc, cu mâna pe inimă și surâsul pe buze, ca și cum am fi fost din aceeași familie și ne-am fi regăsit în adâncul aceluiași vis sau al aceleași treziri. Știam doar că nu ne puteam atinge, sau că nu trebuia. Unul dintre cei doi bărbați mi s-a adresat atunci, fără să fi fost nevoie să-și miște buzele.

— Anumite locuri vor fi întotdeauna porți... E bine să vedem că nu ai uitat, căci altfel nu ai fi alături de noi după ce ai străbătut Timpul. Fii binevenită.

— Să străbat timpul?

— Da, se poate spune și astfel... Atunci când corpul și sufletul sunt atât de ușoare și în pace încât devin una, se întâmplă. Te plimbi prin el ca și cum ai aluneca printre măslini, printre picături de apă sau grăunțe de nisip. Amintește-ți... Timpul nu e decât o succesiune de mici bule pe care decidem – sau nu – să le vizităm sau să le locuim în Memoria Infinitului infiniturilor. Ne deplasăm până când înțelegem, în sfârșit, sensul, motivul fiecăreia dintre ele și percepem, din acel punct, colierul atârnat la gâtul lubirii...

S-a lăsat un moment de liniște... Înțelegeam aceste cuvinte vii, dar nu cu mintea.

— Cine sunt eu?, am întrebat cu toată candoarea, ca și cum aș fi mângâiat colierul care tocmai fusese evocat pentru a ghici în inima cărei bule sau perle trăiam clipa prezentă.

— Ești una dintre noi... Una dintre cele și cei a căror Conștiință extinsă a ales să se exileze în vârful acestei lumi.

— Și unde este acest vârf? Vreau să-l văd... Îl caut fără încetare!

— Tocmai pentru asta te-am atras în acest spațiu, pentru a dispersa ultimele cețuri ale vălului care ți-a fost oferit pentru protecție...

În picioare, pe o barcă... - pg. 217

— Dar tu, sora mea... Da, tu... De ce te ascunzi tot timpul astfel sub voalul tău? Spune-mi... De ce ți-e frică? Sau, mai degrabă... de cine ți-e frică? Da, știu... Ești o femeie, și după unii, s-ar părea că nu e prea multă glorie în a fi, sau, cel puțin, în a o arăta... Dar eu, te asigur, simt bucurie văzând această femeie în tine...

Așa că, și o susțin în fața tuturor, mi-ar plăcea să pot mai bine să descopăr toată fața și privirea femeii care ești și care nu aspiră decât să asculte Divinul, a acelei femei din tine care îl caută prin Cuvintele pe care Awoun le pune în gura mea. Da, și o repet deschis pentru fiecare dintre cei ce sunteți aici, voi, prietenii mei pescari, negustori, țărani care sunteți atât de mândri de mușchii care fac din voi bărbați... Da, simt cu adevărat bucurie adresându-mă acestei femei și tuturor femeilor, pentru ceea ce ele știu să descifreze din Viață, lucruri pe care voi nici nu le bănuți! Voi aveți forța și argumentele comparabile cu cele ale tuturor preoților din toate templele, însă ele... au, dimpotrivă, Puterea. Vă șochez? Așa îmi spun privirile voastre... Vreți și voi această Putere? Atunci căutați-o în fântâna inimilor lor, în frumusețea fragilității lor, căci se spune că tatăl nostru al tuturor, Awoun, își întreține flacăra acolo mai mult decât în toți mușchii care sunt în așteptarea celei mai mici lupte care se întrevede. Vreți războaie pentru a-i pune la încercare? Veți ști întotdeauna să le inventați, și întotdeauna vor fi romani pentru a le justifica, chiar dacă se întâmplă să vorbească alte limbi.

— Îți bați joc de noi? a strigat cineva din mulțime. Vrei să devenim femei? De unde vii ca să îndrăznești să ne insulti în acest fel?

— De unde vin, fratele meu? Din acel punct din Infinit de unde vine chiar inima ta! Și crezi tu că această inimă care bate în pieptul tău e doar o inimă de bărbat? Oh, nu... O parte a realității sale este cea a unei femei... și aceasta este partea pe care o înăbuși și o faci să sufere ignorând-o. Spune-mi... Îți face chiar atât de rău să auzi un astfel de adevăr? Inima noastră a tuturor, să știți, prietenii mei, este un templu, un sanctuar care nu ar exista fără echilibrul și armonia celor două coloane ale sale. Mergeți încă de astăzi între cele două, respectați-le în mod egal și Arca Divinului vă va oferi Pacea și Bucuria sa.

Jeshua a făcut o pauză, mișcându-și încet privirea peste mulțime. Mi se părea că zâmbește, în timp ce eu, în colțul meu, eram mută de uimire. Cum a îndrăznit să spună astfel de cuvinte cu această înflăcărare, fără să se teamă că va atrage un fulger din partea tuturor bărbaților adunați pe dalele de piatră ale vechiului port... Căci, fără îndoială, așa cum eu și lubitul meu am discutat uneori, nu bărbatul față de femeie era cel arătat cu degetul de fiul meu, ci această virilitate primară și puerilă afișată de marea majoritate a bărbaților din lumea noastră... o virilitate suferindă și totuși acceptată de un mare număr de femei.

Complicitate sau aservire inconștientă? Sau atunci nimic din toate acestea, ci expresia ritmurilor alternanței respirației a tot ce este...

În acest timp, mulțimea încetase să mai vocifereze. Își reținea suflul. Bineînțeles, se mai puteau ghici pe ici pe colo murmure crispate, dar nu mai mult de atât. După un timp, Esther ieși din apă, probabil jenată de a fi fost atât de vizibilă și, mai ales, ținta unor ironii.